ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

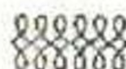
προλογος της ελλης αλεξιου

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

Σεπτέμβρης '75

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ε Κ Δ Ο Σ Η
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΝΕΩΝ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Η Σ 1 9 7 5

Ἔκδοση γιὰ τὰ 30χρονα τῆς μεγάλης νίκης τῶν λαῶν ἐνάντια στὸ φασισμὸ

1945 — 1975

Ἀφιερώνεται στὴ μνήμη
τῶν νεκρῶν ἡρώων
τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀντίστασης

Λίγα λόγια

Ὁ λαός μας στὴ μακρόχρονη Ἱστορία του, γνώρισε «πολλῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων σκλαβιές».

Κι' ἀνάλογα μὲ τὸ ποιὸν καὶ τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τῶν εἰσβολέων ἦταν βαρύτερες ἢ ἐλαφρότερες οἱ ἁλυσίδες.

Μὲ τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Ἑνετοὺς ὑποφερτὴ ἦταν ἡ ζωή μας. Μὲ τοὺς βάρβαρους καὶ ἀπολίτιστους Ὀθωμανοὺς τὸ ἔθνος μας γνώρισε, στὰ τετρακόσια χρόνια τῆς ὑποδούλωσής του, ἀφάνταστη σὲ ἔκταση καὶ σκληρότητα κακομεταχείριση. Ἀλλὰ μὲ τοὺς «πολιτισμένους» χιτλερικοὺς καὶ τὴν ὑπανθρώπινη χούντα, οἱ ἐμπειρίες μας φτάσανε στὸ ἀποκορύφωμα τῆς κτηνωδίας.

Ὅλες τὶς τραγικὲς περιπέτειες τῆς φυλῆς μας ὁ Ἑλληνικός, πλούσιος συναισθηματισμός, τὶς ἀποτύπωσε στὴν ποίηση. Τὴ σκλαβιά, τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς σκλαβιᾶς, τοὺς ἠρωϊσμοὺς τῶν ἀγωνιστῶν. Γράφτηκαν κατὰ καιροὺς καὶ θρηνητικὰ τραγούδια γιὰ χάσιμο παλληκαριῶν ἢ πόλεων, ἢ βασανισμοὺς καὶ θανατώσεις, θούρια καὶ ἐμβατήρια. Καὶ τὰ ποιήματα αὐτά, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ δράματα ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ, ἄλλοτε παίρνανε τὴ μορφὴ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως εἶναι τὰ δημοτικὰ τραγούδια ἐπὶ τουρκοκρατίας, ποὺ τὰ ἔγραφε ἡ ἀνώνυμη λαϊκὴ ψυχή, καὶ ἄλλοτε εἶναι δημιουργήματα γνωστῶν ποιητῶν, ὁπότε ἡ μορφή τους εἶναι σμιλεμένη σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς μετρικῆς ἀποτελοῦν κεῖνο ποὺ λέμε: ἔντεχνο λόγο.

Τὰ λεγόμενα «ἀντάρτικα» τραγούδια ποὺ περιλαμβάνει τοῦτος ὁ τόμος, γράφτηκαν καὶ τραγουδήθηκαν ἐπὶ χιτλερικῆς κατοχῆς. Εἶναι παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης. Ἀλλὰ καθὼς ἡ

πηγή τους βρισκότανε σὲ ἄγριο διωγμό, ἐπὶ τριάντα χρόνια, ἀπὸ τὶς ἀνθρωποφάγες δυνάμεις τῆς ἀμερικανοκρατίας, μένανε κι' αὐτὰ τὰ ἴδια βουβὰ καὶ μαζεμένα στὶς κρύπτες τῶν ἀνθρώπινων ἐγκάτων.

Ἡ χουντικὴ ἑπταετία, χειρότερη γιὰ τὸ λαό μας ἀπὸ τὴ χιτλερικὴ τετραετία, τὰ ἔκαμε ἐπίκαιρα. Θὰ μποροῦσαν ἄλλωστε νὰ εἶχαν γραφτεῖ καὶ μ' αὐτήν. Τότε τὰ λέγαμε «ἀντάρτικα», γιατὶ τὰ τραγουδοῦσαν οἱ μόνοι ἐλεύθεροι, οἱ ἀντάρτες τῶν βουνῶν. Τώρα ὅλος ὁ λαός, σὲ πόλεις, χωριὰ καὶ βουνά, ὅλες οἱ ἡλικίες, ἀπὸ τὰ τριχρονίτικα νήπια, ὡς τοὺς γέρους, τὰ τραγουδοῦν καὶ τὰ χαίρονται ζωντανεμένα γιὰ δεύτερη φορά.

Εἶναι γραμμένα ἀπὸ δόκιμους ποιητές: Σοφία Μαυροειδῆ - Παπαδάκη, Βασίλη Ρώτα, Νίκο Καρβούνη, Μενέλαο Λουντέμη.... καὶ εἶναι μελοποιημένα ἀπὸ δόκιμους μουσικούς, Νίκο Τσάκωνα, Φοῖβο Ἀνωγειανάκη...

Ἐννοεῖται ὅτι κοντὰ στὰ «ἀντάρτικα» πού, ὅπως εἰπώθηκε, εἶναι παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, ἡ χούντα, μὲ τὴν ἀκατανόμαστη θηριωδία της, ἔφτιαξε ὁλόκληρο κεφάλαιο Νεοελληνικῆς ποίησης καὶ νέας Λογοτεχνίας, ποὺ θὰ μπορούσαμε κι' ἐμεῖς νὰ τὴν ὀνομάσουμε αὐτὴν — κατ' ἀπομίμηση τῶν poetes mau-» dits» τῶν καταραμένων ποιητῶν τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας —

Καταραμένη Λογοτεχνία, γιατὶ ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὰ σαλεμένα μυαλά, ἀπὸ τὰ σπασμένα πλευρά, ἀπὸ τὰ ἀχρηστεμένα ἀφτιὰ καὶ μάτια, ἀπὸ τὰ πολτοποιημένα νεανικὰ κορμιὰ καὶ ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν ἐκλεκτὰ κείμενα πεζοῦ λόγου, μυθιστορήματα, θεατρικὰ ἔργα, διηγήματα καὶ ποιήματα.

Ἀθήνα 3. 5. 1975 *Ἔλλη Ἀλεξίου*

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Ἐμπρὸς τῆς γῆς οἱ κολασμένοι
τῆς πείνας σκλάβοι ἐμπρὸς - ἐμπρὸς
τὸ δίκιο ἀπ' τὸν κρατῆρα βγαίνει
σὰν βροντὴ σὰν κεραυνός.

Φτάνουν πιὰ τῆς σκλαβιᾶς τὰ χρόνια
ὅλοι ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ τῆς γῆς
ποὺ ζούσαμε στὴν καταφρόνια
θὰ γίνουμε τὸ πᾶν ἐμεῖς.

Στὸν ἀγώνα ἑνωμένοι
Κι ἂς μὴ λείψει κανεὶς
Ὦ! Νάτη, μᾶς προσμένει
εἰς τὸν κόσμο ἡ Διεθνής.

Θεοί, ἀρχόντοι, βασιλιάδες
μὲ πλάνα λόγια μᾶς γελοῦν
τῆς γῆς οἱ σκλάβοι κι οἱ ραγιάδες
μοναχοί τους, θὰ σωθοῦν.

Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πατρίδα
οὔτε ἅγιους μὲ σπαθιὰ
μον' ἔχουμε τὰ δυό μας χέρια
ποὺ μᾶς ζοῦν ἀπ' τὴ δουλειά.

ΤΙ ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΑ ΟΠΛΑ

Τί τὰ θέλουμε τὰ ὅπλα
τὰ κανόνια, τὰ σπαθιὰ
νὰ τὰ φτιάξουμ' ἐργαλεῖα
νὰ δουλεύει ἡ ἐργατιά.

Τί τὸν θέλουν τὸν «ΑΒΕΡΩΦ»
τί τὸ θέλουν τὸ «ΚΙΛΚΙΣ»
νὰ τὰ φτιάξουμε τρακτέρια
νὰ ὀργώνουμε τὴ γῆς.

Ζήτω ὁ Λένιν, ζήτω ὁ Στάλιν
ζήτω ὁ κόκκινος στρατὸς
ζήτω τὸ σφυρὶ δρεπάνι
ζήτω κι ὁ κομμουνισμός.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

'Εκεῖ ψηλά, στὴν 'Αλβανία,
ἡ νέα 'Ελληνικὴ γενιὰ
ἄρχισε ἕνα τρανὸ ἀγώνα
γιὰ τοῦ Λαοῦ τὴ Λευτεριά.
Κι ἂς τὸ μάθει ἡ κατοχὴ
κι οἱ προδότες κι οἱ δειλοί,
πὼς ἡ 'Ελλάδα πάντα λεύτερη θὰ ζεῖ
ὁ λαὸς θὰ κυβερνᾶ - κι ἔτσι πάντα θὰ νικᾶ
κι ἑνωμένος θ' ἀνεβαίνει πιὸ ψηλά.
Γιατὶ ἔχει ἀντιφασίστες - τοῦ νέου κόσμου χτίστες
τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν θέλει
πιὰ χαφιέδες, ἀντιδραστικοὺς λακέδες,
παρ' ἀνθρώπους λεύτερους.
'Η Λαϊκὴ Δημοκρατία εἶναι τὸ μόνο καθεστώς,
ποὺ θἄρθει τώρα στὴν 'Ελλάδα,
γιατὶ τὸ θέλει ὁ λαός.
Κι ἂς τὸ μάθει ὁ ἐχθρὸς — κάθε ἀντιδραστικὸς —
πὼς ἀφέντης θἆναι μόνον ὁ λαός.
'Ο λαὸς σὰν κυβερνᾶ - ξέρει πάντα νὰ νικᾶ
κι ἀτσαλένια νὰ συντρίβει τὰ δεσμὰ
'Αδέλφια, ἑνωμένοι, λίγος καιρὸς μᾶς μένει
κι ὅλοι μαζὶ μὲ λύσσα, μὲ μανία,
γι' αὐτὴ τὴ Δημοκρατία ἂς ριχτοῦμε στὸν ἐχτρό.
Καὶ τώρα μέσ' στὸν κόσμο ὅλο
νὰ βασιλέψουν οἱ λαοὶ - θὰ παρατήσουν τοὺς πολέμους
νὰ ζήσουνε σὰν ἀδελφοὶ
Μὲ τὴ φλόγα στὴν καρδιὰ
καὶ σφιγμένη τὴ γροθιὰ
θὰ γεμίσουμε τὸν κόσμο ἀπὸ χαρά.
Μὲ φιλία καὶ καρδιὰ — ἑνωμένοι ἀδελφικὰ
θὰ γεμίσουμε τὸν κόσμο ἀπὸ χαρά.
Χίτλερ καὶ Μουσσολίνι, ὁ φασισμὸς σας σβήνει
γιατὶ οἱ λαοὶ ἑνωμένοι
φέρνουνε τὴ Λευτεριά.

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΕΑΜ

Τρία γράμματα μόνο φωτίζουν
τὴν ἑλληνική μας γενιὰ
καὶ μᾶς δείχνουν φανερὰ τὸ δρόμο
γιὰ νὰ πάρουμε τὴ λευτεριά.

Εἶναι τοῦ ἀγώνα μας τὰ φῶτα
κι ὁ λαός μας ἀκολουθεῖ πιστὰ
νέοι καὶ γέροι ὅλοι μαζὶ φωνάζουν
ζήτω, ζήτω, ζήτω τὸ Ε.Α.Μ.

Τὸ λαό μας ἔσωσε ἀπὸ τὴν πεῖνα
καὶ ὅλη τὴν ἀγροτοεργατιὰ
καὶ μὲ πρόγραμμα λαοκρατία
ζήτω, ζήτω, ζήτω τὸ Ε.Α.Μ.

Ἔχει ἑνώσει ὅλον τὸν λαό μας
ἔχει τὴν Ε.Π.Ο.Ν. καὶ τὸν Ε.Λ.Α.Σ.
κι ἀγωνίζονται ὅλοι μὲ πίστη
ζήτω, ζήτω, ζήτω τὸ Ε.Α.Μ.
ζήτω, ζήτω, ζήτω τὸ Ε.Α.Μ.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ

Μὲ τὸ ντουφέκι μου στὸν ὦμο,
σὲ πόλεις κάμπους καὶ βουνά,
τῆς λευτεριᾶς ἀνοίγω δρόμο,
τῆς στρώνω βάγια καὶ περνᾶ.

'Εμπρὸς Ε.Λ.Α.Σ. γιὰ τὴν 'Ελλάδα,
τὸ δίκιο καὶ τὴ λευτεριά,
σ' ἀκροβουνὸ καὶ σὲ κοιλάδα,
πέτα, πολέμα μὲ καρδιά.

"Ενα τραγούδι εἶν' ἡ πνοή σου
καθὼς στὴ μάχη ροβολᾶς
κι ἀντιλαλοῦν ἀπ' τὴ φωνή σου
πλαγιὲς καὶ κάμποι Ε.Λ.Α.Σ., Ε.Λ.Α.Σ.

Παντοῦ ἡ πατρίδα μ' ἔχει στείλει
φρουρὸ μαζὶ κι ἐκδικητὴ
κι ἀπ' τὴν ὁρμή μου θ' ἀνατείλει
καινούργια, λεύτερη ζωή.

Μὲ χίλια ὀνόματα μιὰ χάρη,
ἀκρίτας εἴτ' ἁρματολός,
ἀντάρτης, κλέφτης, παλληκάρι,
πάντα εἶν' ὁ ἴδιος ὁ λαός.

'Αλλοί του ποὺ θὰ μ' ἀπειλήσει
μὲ τὴ σκλαβιὰ καὶ τὴ ντροπὴ
τὸ θάνατο ἔχω καταργήσει
δὲν ξέρω φόβος τί θὰ πεῖ.

Μὲ τὸ ντουφέκι μου στὸν ὦμο,
θὰ λάμψει ἡ μέρα, δὲν ἀργεῖ
τῆς λευτεριᾶς ν' ἀνοίξω δρόμο,
γιὰ νὰ διαβῶ σ' ὅλη τὴ γῆ.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΝ

Μὲ τὴ χρυσὴ τῆς νιότης πανοπλία
τὸ θάρρος, τὴν ὁρμή, τὴ λεβεντιὰ
πετᾶμε στὸν ἀγώνα' στὴ θυσία
γιὰ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ λευτεριά.

Γιὰ μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη κι ὡραία,
ἁπλώνουμε τῆς νιότης τὰ φτερά,
μιὰ πλάση ὀνειρευτή, μιὰ πλάση νέα
τὰ μπράτσα μας θὰ χτίσουν τὰ γερά.

Ρεφραίν:
Καμαρωτὰ χαρούμενα τὰ νιάτα,
σὰν σὲ χορὸ βαδίζουν πάντα ἐμπρός,
φλόγα, ζωὴ καὶ θέληση γιομάτα
κι εἶναι τὸ πέρασμά τους ὅλο φῶς.

Τὰ νιάτα εἴμαστε μεῖς, τῆς γῆς ἡ ἐλπίδα
ἀλλοί του π' ἀντικρύ μας θὰ σταθεῖ,
μελίσσι ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ πατρίδα,
κινᾶμε νὰ λυτρώσουμε τὴ γῆ.

Τῶν ταπεινῶν τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη
τοῦ σκλάβου τὴν βαθειὰ τὴν οἰμωγή,
ἀπὸ τὴ γῆ μας θέλουμε νὰ λείψει
γιὰ νὰ γενεῖ χιλιόμορφη ἡ ζωή.
Ρεφραίν.

Στὸ φράχτη τῆς σκλαβιᾶς τὸ πέρασμά μας
μιὰ καταλύτρα θἆν' νεροποντὴ
τὸ δίκιο, ἡ λευτεριὰ γιὰ σύνθημά μας
ποιὸς θὰ μᾶς ἀντικόψει τὴν ὁρμή.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΕΑΜ

Λευτεριὰ πανώρια κόρη,
κατεβαίνει ἀπὸ τὰ ὄρη
κι ὁ λαὸς τὴν ἀγκαλιάζει
καὶ χορεύει καὶ γιορτάζει.

Ε.Α.Μ, Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., φωνὴ λαοῦ
ποὺ φτάνει ὡς τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ,
Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., ἀντιλαλεῖ
ὅλ' ἡ Ἑλλάδα μιὰ φωνή.

Πέστε το πουλιὰ κι ἀνέμοι,
τώρα ὁ τύραννος ἂς τρέμει,
ποὺ θὰ φύγεις, μαύρη βία
σ' ἔπιασε ἡ τιμωρία.

Χάϊ, χαρεῖτε νὰ χαροῦμε
κι ὅλοι Λευτεριὰ νὰ ἰδοῦμε
καὶ νὰ ζοῦμε ἀδερφωμένοι
πὰ στὴ γῆ, στὴν οἰκουμένη.

ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ, ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ

Βροντάει ὁ Ὄλυμπος, ἀστράφτ, ἡ Γκιώνα,
μουγκρίζουν τ' Ἄγραφα σειέται ἡ στεριά.
Στ' ἄρματα, στ' ἄρματα, ἐμπρὸς στὸν ἀγώνα.
γιὰ τὴ χιλιάκριβη τὴ λευτεριά.

Ξαναζωντάνεψε τ' ἀρματολίκι
τὰ μπράτσα σίδερο, φλόγα ἡ ψυχή,
λουφάζουν ἔντρομοι οἱ ξένοι λύκοι
στὴν ἐκδικήτρα μας, ἀντρίκια ὁρμή.

Ὁ Γοργοπόταμος στὴν Ἀλαμάνα
στέλνει περήφανο χαιρετισμό,
μιᾶς νέας ἀνάστασης χτυπάει ἡ καμπάνα
μηνᾶν τὰ ὅπλα μας τὸ λυτρωμό.

Σπᾶμε τὴν ἄτιμη τὴν ἁλυσίδα
ποὺ μᾶς ἐβάραινε θανατερά,
θέλουμε ἐλεύτερη ἐμεῖς πατρίδα
καὶ πανανθρώπινη τὴ λευτεριά.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΝ

Μὲ χαρὰ στὴν καρδιὰ καὶ τραγούδι
τῆς Ε.Π.Ο.Ν. πολεμοῦν τὰ παιδιά,
νιὰ γενιὰ γιγαντωμένη
στὸν ἀγώνα ἑνωμένη
γιὰ λαοκρατία καὶ γιὰ λευτεριά.

Στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους, στὴν πόλη,
πάντα μπρός, νιὰ γενιά, προχωρᾶς,
κι ἀπ' τοῦ στήθους σου τὴ φλόγα
μαχητὴς τῆς λευτεριᾶς
νικητὴς βγῆκε ὁ ἥρως Ε.Λ.Α.Σ.

Ε.Π.Ο.Ν., Ε.Π.Ο.Ν., εἶσ' ὁ ἐχθρὸς τῶν φασιστῶν
ἄξια γενιὰ τῶν δουλευτῶν,
καμάρι τοῦ λαοῦ, Ε.Π.Ο.Ν.

Ε.Π.Ο.Ν.' Ε.Π.Ο.Ν., γλυκοχαράζει νιὰ ζωή,
τὸ Εἰκοσιένα ξαναζεῖ,
μὲ τὸ λαὸ μαζί.

ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΡΗ

Βαριὰ στενάζουν τὰ βουνὰ κι ὁ ἥλιος σκοτεινιάζει,
τὸ δόλιο τὸ Μικρὸ Χωριὸ καὶ πάλι ἀνταριάζει.
Λαμποκοποῦν χρυσὰ σπαθιά, πέφτουν ντουφέκια ἀνάρια,
ὁ Ἄρης κάνει πόλεμο μ' ἀντάρτες παλληκάρια.
Ἔλα, βρὲ ἄπιστε Ἰταλέ, κορόϊδο Μουσσολίνι,
νὰ μετρηθοῦμε δῶ μαζί, νὰ ἰδεῖς τὸ τί θὰ γίνει.
Δὲν ἔχεις γέρους κι ἄρρωστους, σήμερα γιὰ νὰ σφάξεις,
οὔτε κορίτσια ντροπαλά, οὔτε χωριὰ νὰ κάψεις,
παπάδες γιὰ νὰ τυραννᾶς στὴ μέση στὸ παζάρι,
ἔχεις μπροστά σου σήμερα τὸν καπετάνιο Ἄρη,
ποὺ γρήγορος σὰν τὸν ἀητό, σὰν τὸ γοργὸ τ' ἀγέρι,
φασίστες ἔσφαξε πολλοὺς μὲ δίκοπο μαχαίρι.

Ο ΜΠΕΖΑΝΤΑΚΟΣ

Οἱ ἀστοὶ τρομάξανε
καὶ κάστρα φτιάξανε
νὰ κλείσουν τὰ παιδιὰ τῶν ἐργατῶν
μ' αὐτοὶ μὲ μιὰ γροθιὰ
σπάζουνε τὰ δεσμὰ
τὰ κάστρα καταργοῦνε τῶν ἀστῶν.

Καὶ μεσ' τὸ καρναβάλι
οἱ ἀστοὶ τὴν πάθαν πάλι
ὁ Μπεζαντάκος μας, ἄφησε γειὰ
παντοῦ τρεξίματα,
τηλεγραφήματα,
πάλι ραπίσματα ἀπ' τὴν ἐργατιά.

Τὸν εἴχανε κλεισμένο
διπλομανταλωμένο
νὰ τὸν δικάσουνε σὲ θάνατο
μ' αὐτὸς τρυπάει τὸν τοῖχο
χωρὶς κανένα ἦχο
καὶ βρίσκουν κούτσουρο στὸ θάλαμο.

Στ' ἄχυρα ψάχνουνε
ψύλλους γιὰ νἄβρουνε
ζητοῦν τὸν ἔνατο καὶ τοὺς ὀχτὼ
μ' αὐτοὶ εἶναι μακρυὰ
ἐβίβα βρὲ παιδιὰ
ζήτω τὸ κόμμα μας τὸ κόκκινο.

ΗΡΩΕΣ

*Ἥρωες ἄπαρτα βουνὰ
ἥρωες μὲ δώδεκα ζωὲς
κάστρα τοῦ Ὀλύμπου
καὶ τοῦ Παρνασσοῦ φαντάσματα
ἥρωες μὲς τὰ χαλάσματα.*

*Αἵματα κόκκινο νερὸ
αἵματα ποτάμι βουερὸ
πῦρ στὴν Ἀλαμάνα καὶ
φωτιὰ στὸ Γοργοπόταμο
καὶ φωτιὰ στὸ Γοργοπόταμο.*

*Ἐμπρὸς ἀδέρφια ἐμπρὸς
εἶναι μαζί μας κι ὁ καιρὸς
τὰ πιὸ μεγάλα μας τὰ κατορθώματα
μέσ' στὶς πέτρες καὶ στὰ χώματα*

*Θάνατος μαῦρος ἀδερφὸς
θάνατος θὰ γίνω ἀθάνατος
πῦρ στὴν Ἀλαμάνα
καὶ φωτιὰ στὸ Γοργοπόταμο
καὶ φωτιὰ στὸ Γοργοπόταμο*

*Ἀέρας στὶς κορφὲς
μαῦρο φεγγάρι στὶς καρδιὲς
ἔλα καὶ πάρτην μόνος σου
τὴ λευτεριὰ
μὲ τραγούδια, ὅπλα καὶ σπαθιά.*

ΤΗΣ ΝΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ

'Απάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ ἀντάρτες 'Επονίτες
παλεύουν γιὰ τὴ λευτεριὰ 'Ελλάδα μας,
χτυπώντας τοὺς φασίστες
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, δὲν θέλουμε τὸ βασιλιά,
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, Δημοκρατία Λαϊκιά.

Τῆς νιᾶς γενιᾶς εἴμαστε μεῖς
τὸ πιὸ κρυφὸ καμάρι,
ποὺ ἀνοίξαμε τὸν δρόμο μας, 'Ελλάδα μας,
στὶς εἰκοσιτρεῖς Φλεβάρη.
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, Δημοκρατία Λαϊκιὰ
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, σφυρὶ δρεπάνι καὶ γροθιά.

Χέρι μὲ χέρι στὴ δουλειὰ ὅλοι μας ἑνωμένοι
Κάτω ὁ φασισμὸς παιδιὰ 'Ελλάδα μας
ἡ ΝΙΚΗ μᾶς προσμένει
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, Δημοκρατία Λαϊκιά,
Ὦ! 'Ελλάδα μας Γλυκειά, σφυρὶ δρεπάνι καὶ γροθιά.

Πρωτοπορία τοῦ λαοῦ, γιὰ μιὰ ζωὴ καινούργια,
δίχως πολέμους καὶ σφαγές, 'Ελλάδα μας,
εἰρήνη καὶ τραγούδια.
Ὦ! 'Ελλάδα μας γλυκειά, Δημοκρατία Λαϊκιά,
Ὦ! 'Ελλάδα μας γλυκειά, σφυρὶ δρεπάνι καὶ γροθιά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

Έλληνες ἀκολουθῆστε
τῶν ἀνταρτῶν τὴ φωνὴ
νὰ ζῆτε τί ὠφελεῖστε
μέσ' στὴ σκλαβιὰ τὴ στυγνή.

Πάψτε νὰ προσκυνᾶτε
τοῦ φασισμοῦ τὴ σκλαβιά.
Έλληνες ἐπαναστάτες
διῶξτε αὐτὰ τὰ σκυλιά.

Φτάνει ποὺ ρούφηξαν αἷμα
τίμιων Ἑλλήνων ἱδρὼ
ἔχοντας ὅπλο τὸ ψέμμα
βία καὶ μῖσος φριχτό.

Όποιος θέλει νὰ φάει
τίμιο ψωμὶ γιὰ νὰ ζεῖ
ἂς μᾶς σταθεῖ εἰς τὸ πλάϊ
ν' ἀγωνιστοῦμε μαζί.

Στοὺς κάμπους βροντάει τὸ κανόνι
καὶ στὰ βουνὰ κεραυνοὶ
τρίζουν γκρεμίζονται θρόνοι
νέα ζωὴ προχωρεῖ.

ΑΠΟΨΕ ΘΑ ΠΛΑΓΙΑΣΟΥΜΕ

'Απόψε θὰ πλαγιάσουμε
σὲ δροσερὸ χορτάρι,
θὰ δώσει καὶ θὰ πάρει
τὸ γλέντι μας, παιδιά.

'Η ἀγάπη θέλει φίλημα
κι ὁ πόλεμος τραγούδι
στὴν κεφαλὴ λουλούδι
καὶ φλόγα στὴν καρδιά.

"Ας ἔρθει ὁ χάρος γιὰ νὰ ἰδεῖ
μὲ τί κορμιὰ θὰ μπλέξει,
ἄς ἔρθει κι ἄς διαλέξει
πρὶν μπεῖ στὴ μαύρη γῆ.

'Εμπρός, μὴ χάνουμε καιρό,
ἄς μποῦμε ἀράδα - ἀράδα,
'Ελλάδα μας, 'Ελλάδα
*ἀστέρι τ' οὐρανοῦ.**

---

* Τὸ τραγούδι αὐτὸ πρωτοτραγουδήθηκε στὸν Όλυμπο ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀντάρτες τὸ καλοκαίρι τοῦ 1942 καὶ ἀπὸ κεῖ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ Θεσσαλία.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΠΟΝΙΤΕΣ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Εἴμαστε μεῖς, Ἑλλάδα, τὰ παιδιά σου,
συγκεντρωμένα ἀπάνω στὰ βουνὰ
καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴ λευτεριά σου
θ' ἀγωνιστοῦμε ὅλοι μὲ καρδιά.

Εἴμαστε Ἐπονίτες λεοντάρια,
ποὺ πολεμᾶμε σὰν τὰ θεριά,
τὄχουμε γράψει βαθειὰ μεσ' τὴν καρδιά μας
θάνατος, θάνατος ἢ λευτεριά.

Δὲν μᾶς τρομάζουν τῶν Γερμανῶν τὰ βόλια,
οὔτε τοῦ Σκόμπυ τὰ ἄδοξα σπαθιά,
τὄχουμε γράψει βαθιὰ μέσ' στὴν καρδιά μας
λαοκρατία καὶ ὄχι βασιλιά.

Ἀφήσαμε ἐμεῖς μανάδες κι ἀδελφάδες,
σὲ πολιτεῖες καὶ μέσα στὰ χωριὰ
καὶ πολεμᾶμε ἀντάρτες μεσ' στὰ χιόνια
μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ λευτεριά.

Ἔχουμε ἀρχηγοὺς μας παλληκάρια,
ποὺ πολεμᾶμε στὸ ἴδιο πλευρό,
κι ἀπὸ καιρὸ ὅλοι μαζὶ τὸ λέμε,
*θάνατος, θάνατος στὸ φασισμό.**

---

* Παραλλαγὴ τοῦ τραγουδιοῦ «Λαοκρατία».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Ἂν θέλετε τὴ λευτεριὰ ἀδέλφια γιὰ ν' ἀρθεῖ
μὴν κάθεστε ἀπόμερα ἀκόμα σὰν δειλοί,
Ἕνας μόνο εἶναι ὁ σκοπός μας, θάνατος στὸ φασισμό,

Ἐκδίκηση ζητοῦν αὐτοὶ ποὺ πέσανε γιὰ μᾶς,
Ἐμπρὸς παιδιά, τί κάθεστε, ἐλᾶτε στὸν Ε.Λ.Α.Σ.
Ἕνας μόνο εἶναι ὁ σκοπός μας, θάνατος στὸ φασισμό.

Κι εὐθὺς ν' ἀποτινάξουμε τὸ βάρβαρο ζυγό,
τὴν λευτεριὰ νὰ δώσουμε στὸ σκλάβο μας λαό.
Ἕνας μόνο εἶναι ὁ σκοπός μας, θάνατος στὸ φασισμό.

Φασίστες ἐνομίσανε πὼς βρῆκαν εὐκαιρία
νὰ κάνουν τὴν Ἑλλάδα μας ὅλο νεκροταφεῖα.
Ἕνας μόνο εἶναι ὁ σκοπός μας, θάνατος στὸ φασισμό.

Ἐμπρὸς, παιδιά, ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη,
νὰ δοῦνε τὰ καθάρματα πὼς φέραμε τὴν νίκη.
Ἕνας μόνο εἶναι ὁ σκοπός μας, θάνατος στὸ φασισμό.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

'Εμπρὸς στὸν ἀγώνα ἀδέλφια ἑνωμένοι,
μὲ φλόγα, μὲ πάθος στὴ μάχη δοσμένοι,
νὰ ρίξουμε κάτω τὰ ἄγρια θεριά,
νὰ φέρουμε αἰώνια στὴ γῆ λευτεριά.

Μᾶς φέγγουν καὶ πάλι τῆς δόξας τ' ἀστέρια
λεβέντες π' ἁρπάζουν τὰ ὅπλα στὰ χέρια,
ξεχύνονται τώρα παντοῦ καὶ χτυποῦν,
προδότες, τυράννους κι ἀστοὺς ποὺ ἀδικοῦν.

Λυτρώνονται δοῦλοι καὶ σπᾶν τὰ δεσμά τους
γιὰ τὴ λευτεριὰ ποὺ τιμοῦν τ' ὄνομά τους
ξεπλένουν μὲ αἷμα τὰ τόσα δεινὰ
κι ἡ γῆ μας ἡ σκλάβα Τιτάνες γεννᾶ.

Ταΰγετος, Πάρνων βουνὰ τιμημένα
'Ανδρίτσα, Μονοδέντρι ποὺ βάφτηκαν μ' αἷμα
μᾶς δίνουνε θάρρος, μᾶς φέρνουν κραυγές,
ἐμπρὸς ἐπαναστάτες γιὰ νίκες λαμπρές.

ΥΜΝΟΣ ΕΠΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τοῦ σκλάβου ἡ ὀργὴ ξεχειλίζει
στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριὰ
ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα θὰ ἀντηχήσει
παιᾶνας γιὰ μᾶς ἡ λευτεριά.

Τοῦ νέου ἀντάρτη τὸ μαχαίρι
ἡ ὁρμὴ τοῦ νέου ἀγωνιστὴ
λυγοῦν τοῦ βάρβαρου τὸ χέρι

Εἴμαστε ἐμεῖς ἀντιφασίστες
θεμελιωτὲς τῆς Νιᾶς Γενιᾶς
καταλυτὲς ἐμεῖς καὶ χτίστες
τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς δουλειᾶς

Ἡ Νέα Γενιά, περνάει, προστάζει
γεμάτη ἀγάπη, φῶς, ζωή.
Σκλάβοι τοῦ Αἵμου σᾶς φωνάζει
κοντά της γιὰ μιὰ νέα ζωή.

Κοντά σας μόνο ἡ ἀγάπη, εἰρήνη,
χαρά, τραγούδι, φῶς, πνοή,
Ἡ Νέα Γενιὰ περνάει, προστάζει,
ἐμπρὸς ἀνθίζουν οἱ νέοι βλαστοί.

ΤΣΑΜΙΚΟ

Βγῆκαν ἀντάρτες στὰ βουνὰ
τὰ Ρουμελιώτικα παιδιὰ
καὶ τὸ πρῶτο παλληκάρι
ὅλοι τὸ φωνάζουν Ἄρη

Ἔχουν ψυχή, ἔχουν καρδιὰ
πεθαίνουν γιὰ τὴν λευτεριὰ
ἔχουν λεβεντιὰ καὶ χάρη
καὶ πεθαίνουν μὲ καμάρι.

Γυρίζουν τὰ κατσάβραχα
τὸν Παρνασσὸ καὶ τ' Ἄγραφα,
Δομοκὸ καὶ Εὐρυτανία
καὶ χτυποῦν τὴν τυραννία.

Κυριαρχία λαϊκὴ
καὶ ὁ νόμος νὰ μὴν ἀδικεῖ
θέλουν νὰ βάλουν τάξη
ἡ κλεψιά, ἡ ψευτιὰ νὰ πάψει.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΘΑ ΚΡΙΘΕΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ

Στοὺς δρόμους θὰ κριθεῖ τὸ δίκιο
στοὺς δρόμους θὰ πνιγεῖ ὁ σατράπης
κι ἀπ' τὴ σκληράδα θὰ φυτρώσει
τὸ νέο βλαστάρι τῆς ἀγάπης.

Στοὺς δρόμους, στοὺς δρόμους, καὶ πάντα μαζί σας
ἀδέλφια ποὺ πέσατ' ἀπ' ἄδικο βόλι
μαζί σας στὸ θάνατο, μαζί σας στὴ νίκη
μαζί σας σκορπᾶμε τῆς γῆς τὴν ἀσβόλη.

Μπουντρούμια, κάτεργα, ἐξορίες
στρατόπεδα ματωβαμμένα
χιλιάδες μᾶς κρατοῦν ἀδέλφια,
ἀπ' τὸ πλευρό μας ἀρπαγμένα.

Στοὺς δρόμους, στοὺς δρόμους, μανάδες γυναῖκες
πικρὲς ἀδελφοῦλες μὲ μαῦρα μαντήλια
"Οσο κι ἂν 'μεῖς στερούμεθα, νὰ θυμηθοῦμε πρέπει
αὐτοὺς ποὺ μὲ τὸ αἷμα τους, γράφουν καινούργια ἔπη
Χτίζουμε ἔτσι πιὸ λαμπρή, τὴ νέα μας Ἑλλάδα
ποὺ θὰ κρατεῖ τῆς λευτεριᾶς ἄσβηστη τὴ λαμπάδα.

ΧΤΥΠΑΜΕ ΤΙΣ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Χτυπᾶμε τίς πανανθρώπινες καμπάνες
ποὺ πλάσαμε μὲ νόημα καὶ φωτιὰ
σὰν Προμηθεῖς καινούργιοι ἐμεῖς τιτᾶνες,
σκορπᾶμε φῶς στὴν κάθε μας ματιά.

Στό 'να μας χέρι ὑψώνουμε τὴ σμίλη
νὰ χτίσουμε τρανοὺς πολιτισμοὺς
σφυριὲς χτυπᾶμε ἀδιάκοπα στὴν ὕλη
τῆς λευτεριᾶς σκαλίζοντας βωμούς.

Τ' ἄλλο μας χέρι σφίγγει τὸ τιμόνι,
καὶ δὲ φοβᾶται μπόρες κι ἀστραπὲς
μιὰ θέληση τὸ νοῦ μας γιγαντώνει,
κι ἕνας σκοπὸς φωτίζει τὶς ψυχές.

Στοὺς τύραννους νὰ στήσουμε κρεμάλα,
σκλαβιὰ νὰ μὴ ξαναφανεῖ στὴ γῆ,
ἀπ' τὸ αἷμα μας ἄς τρέξει κι ἡ στερνή μας στάλα,
γιὰ τῆς ἰσότητας τὴν προσταγή.

Χτυπᾶμε στὸ μεγάλο μας ἀγώνα
Τὸ σάλπισμα τῆς νίκης μᾶς καλεῖ.
Νὰ πλάσουμε καινούργιο Παρθενώνα,
καὶ μιὰ εἰρήνη ἀτέλειωτη, λαμπρή.

Εἴμαστε 'μεῖς ἐργάτες κι οἰκοδόμοι
τὶς προκοπῆς. Μὲ μέτωπο ψηλὰ
Χαράζονται τοῦ μέλλοντος οἱ δρόμοι
μὲ τῆς ὁρμῆς μας τὰ πλατειὰ φτερά.

ΜΙΑ ΦΟΥΧΤΑ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΕΣ

Μιὰ φούχτα πλουτοκράτες
μιὰ σπεῖρα φασιστῶν
μὲ τὴ ζωή μας παίζουν
τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν.

Στὸν πόλεμο μᾶς πᾶνε
σὰν τὰ βουβὰ τ' ἀρνιὰ
γιὰ νὰ πλουτίσουν κεῖνοι
νὰ κάνουνε λεφτά.

'Εμπρός, ἐμπρὸς ἀντιφασίστες
στὴ μάχη ὅλοι ἐμπρὸς
ἡ νίκη εἶναι δική μας
κι' ἂς τρέμει ὁ φασισμός

'Ελευτεριὰ ζητᾶμε
γιὰ τὸ λαὸ ψωμὶ
κυβέρνηση δικιά μας
ἀντιφασιστική.

Θηλιὰ μᾶς ἑτοιμάζουν
τσεκούρι καὶ μπαλτὰ
γιὰ τὸ λαὸ χαλκεύουν
τὰ πιὸ φριχτὰ δεσμά.

'Εμπρὸς, ἐμπρὸς ἀντιφασίστες
ἐλπίδα τοῦ λαοῦ
τὸ σύνθημά μας εἶναι
'Ελευθερία παντοῦ.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ πολέμου
στοῦ φασισμοῦ τὴ μαύρη σκοτεινιὰ
πῆρες τουφέκι καὶ θέλεις γυιέ μου
νὰ βγεῖς ἀντάρτης ἀπάνου στὰ βουνά.

Γεμίζουν γυιέ μου δάκρυα τὰ μάτια
καὶ λαχταράει ἡ δόλια μου καρδιὰ
τὰ σωθικά μου γίνονται κομμάτια
τώρα ποὺ φεύγεις μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιά.

Κι ὅμως παιδί μου χτυπάει ἡ καμπάνα
ἔφτασε ἡ ὥρα σκληρὴ τοῦ χωρισμοῦ
σήκω κι ἐγὼ σὰν Ἑλληνίδα μάνα
σὲ θέλω σταυραητὸ τοῦ λυτρωμοῦ.

Μὲ τοῦ Ε. Λ. Α. Σ. τοὺς ἔνδοξους ἀντάρτες
τὴ λευτεριὰ νὰ φέρετε στὴ γῆ
νέας ζωῆς... Ἐμπρός! ἐπαναστάτες
γιὰ νὰ ροδίσει ὁλόφωτη αὐγή.

ΕΙΜΑΙ ΤΟΥ ΕΛΑΣ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Εἶμαι τοῦ Ε. Λ. Α. Σ. ἀντάρτης,
μέσ' στὰ χιόνια ξαγρυπνῶ
καὶ γιὰ τὴν ἐλευτεριά μας
καὶ τὸ θάνατο ἀψηφῶ.

Μὲ τὸ ντουφέκι μου στὸν ὦμο
καὶ τὸ σπαθί μου στὸ πλευρὸ
κι ἀπ' τὰ ὄρη κατεβαίνω,
τοὺς φασίστες κυνηγῶ.

Δὲν φοβᾶμαι τὴν κρεμάλα,
δὲν φοβᾶμαι τὸ σκοινὶ
καὶ στὸ διάβα μου ὅλοι τρέμουν'
Ράλληδες καὶ Γερμανοί.

Ράλληδες — ταγματαλῆτες,
Μπουραντάδες — Γερμανοί,
τὰ κεφάλια σας θὰ πέσουν
ἀπ' τ' ἀντάρτικο σπαθί.

Μάνα μου, γλυκειά μ' Ἑλλάδα,
ὁ ἀντάρτης τοῦ Ε. Λ. Α. Σ. ,
θὰ σ' ἀνάψει τὴν λαμπάδα
τῆς τιμῆς, τῆς λευτεριᾶς.

Ζήτω, ζήτω ἡ λευτεριά μας,
ζήτω Ἑλλάδα μας γλυκειά,
ζήτω οἱ ἀντάρτες τοῦ Ε. Λ. Α. Σ. μας
πρωτοπόροι λευτεριᾶς.

ΣΤΟΥΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ

Σὰν ἀτσάλινο τεῖχος ποὺ ἀλύγιστο ὁρμάει
στὰ πεδία τῶν τίμιων μαχῶν,
μὲ ἀρχηγοὺς Σαμαρινιώτη, Καραγιώργη καὶ Σαράφη
ποὖναι οἱ μάνες τοῦ λαϊκοῦ στρατοῦ.

Δίχως τάνκς, ἀεροπλάνα, μόνο ὅλμους, πολυβόλα
καὶ ψυχὴ σὰν τοῦ λαϊκοῦ στραταῦ,
μὲ καθοδήγηση λαμπρὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μας Βελουχιώτη
ξεψυχάει ὁ ἀγκυλωτὸς τοῦ φασισμοῦ.

Μὰ ἡ ὥρα μας ἦρθε καὶ σὰν θύελλα ξεσπάει
στὸν ἀγώνα ἡ παγκόσμια ἐργατιά,
μιὰ φωνὴ ποὺ ἀντηχεῖ στὸν ἀέρα πέρα ὡς πέρα
μ' ἐπανάσταση θὰ διώξουμε τὴ σκλαβιά.

Κι ὁ ἀέρας σὰν μουγκρίζει, τὴ σημαία κυματίζει
τὴ βαμμένη μέσ' στὸ αἷμα τοῦ λαοῦ,
κατακόκκινη τὴ νίκη μᾶς ἀγγέλει τοῦ λαοῦ μας
μ' ἕνα ζήτω γύρω - γύρω ἀπὸ παντοῦ.

ΠΑΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ

Στοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα
ὅλοι μας ἀδελφωμένοι
εἴμαστε φωτιὰ ποὺ λάμπει
μέσ' στὴ γῆ τὴ ρημαγμένη.

Κι ἀπ' τῆς νιότης μας τὴ φλόγα
ὅλα θὲ νὰ λάμψουν γύρω
μιὰ καὶ δώσαμε στὴ νιότη
τῆς ἐλευτεριᾶς τὸν κλῆρο.

Ρεφραίν:

Πάντα μπροστά μας
μὲ τὴ θερμή μας πνοὴ
στὸν ἴδιο δρόμο
γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

Πάντα μπροστά μας
κάθε παλιὸ νὰ σβηστεῖ
καὶ μιὰ εὐτυχισμένη Ἑλλάδα
νὰ πρωτοχτιστεῖ.

Η ΣΚΛΑΒΙΑ — Η ΣΚΛΑΒΙΑ

Ἡ σκλαβιὰ πικρὸ φαρμάκι
μαύρη κι ἄραχλη ζωὴ
φασιστάδες μαῦροι δράκοι
μᾶς πατήσανε τὴ γῆ.

Σφάζουν, δέρνουν κι ἀτιμάζουν
καὶ μᾶς καῖνε τὰ χωριὰ
κι ὅ,τι βροῦν ὅλα τ' ἁρπάζουν
μαθημένοι στὴν κλεψιά.

Εἰς τὴν Πίνδο τρέχει πρώτη
στὰ τετράψηλα βουνὰ
καὶ χτυπάει τὴν πρώτη νότα
λαογέννητη ἡ Π. Ε. Ε. Α.

Μὰ πετιοῦνται λεοντάρια
ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ σκλαβιὰ
ἀντριωμένα παλληκάρια
καὶ ζητοῦν ἐλευτεριά.

Ἐλευτεριά, οὐράνιο δῶρο
Ἐλευτεριά, τρανὴ θεὰ
στενὸ πιὰ δὲν θἄχεις χῶρο
θἄχεις σύνορα πλατειά,

Μακεδόνες, Μωραΐτες,
Ἠπειρῶτες, Θεσσαλοί,
Ρουμελιῶτες, Θρᾶκες, Κρῆτες
ἡ πατρίδα μᾶς καλεῖ.

ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Τὸ Ε.Α.Μ., ὁ Ε.Λ.Α.Σ., ἡ Ε.Π.Ο.Ν.
ξεκινᾶ Λαοκρατία
ἐξουσία λαοῦ,
θάνατος τοῦ φασισμοῦ
νέα γενιὰ ζωντανή,
προχωρεῖ.

Ὁ φασίστας ἐχθρός,
ξεψυχάει ὁ σκληρὸς
—μπρὸς στὰ ὅπλα
νὰ στεριώσουμε ἐδῶ
ποὺ δὲν εἶχε Θεὸ
ὁ λαὸς στὴ σκλαβιὰ τὴν σκληρή.

Ἐπονίτες ἐμπρός,
κι ἕνας νέος καιρὸς
ἀνατέλλει.
Σπάστε πιὰ τὰ δεσμὰ
εἰρήνη καὶ λευτεριά,
νὰ τὸ φῶς ποὺ ὁ λαός μας ζητᾶ.

ΑΝΤΑΡΤΟΠΟΥΛΕΣ

Στὸν ἀγώνα ἀνταρτοποῦλες,
σὰν παλιὲς Σουλιωτοποῦλες,
τὸ χορὸ καλὰ κρατᾶτε,
μὲ τραγούδια πολεμᾶτε.

Στὴ φωτιά, μὲ χαρά,
ὅλες μὲ μιὰ καρδιά,
γιὰ τὴ Λευτεριά.

Μιὰ δροσούλα εἶν' ἡ πνοή μας,
μά'ναι ἀτσάλι, ἡ θέλησή μας
Ὅλο φλόγα κι ὅλο χάρη,
ποιὸς μιὰ τέτοια νὰ θὰ πάρει;

ΛΑΕ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΕ

Λαὲ σκλαβωμένε, λαὲ βασανισμένε
Τῆς λευτεριᾶς τ' ἀγέρι φυσάει, ἐμπρός, ἐμπρὸς
κι ὅλοι μαζὶ ἂς ποῦμε: 'Εμπρός, ἐμπρός.

'Εργάτες, ἀγρότες ὅλου τοῦ κόσμου,
τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς δουλειᾶς,
μαζί, νὰ ἑνωθοῦμε μαζί, ὅλοι μαζὶ
νὰ διώξουμε τὸ μαῦρο καταχτητή.

Χτυπᾶτε τοὺς φασίστες, ξένους καὶ ντόπιους φασίστες,
ἡ ἀδικία νὰ λείψει, ἀπ' τὸν κόσμο νὰ χαθεῖ,
νὰ ζοῦμε μιὰ χαρούμενη ζωή.

,Αντάρτες, 'Επονίτες τσακίστε τὰ δεσμὰ τῆς σκλαβιᾶς
τῆς λευτεριᾶς καμπάνα χτυπάει νὰ σηκωθοῦν
κι ὅλοι οἱ σκλαβωμένοι νὰ λευτερωθοῦν.

Καὶ τότε πιὰ εὐτυχισμένοι,
ξεσκλαβωμένοι ἀπ' τὸ φασισμό,
στὰ σπίτια μας θὰ πᾶμε, μαζί, ὅλοι μαζί,
ἀφοῦ δὲν θἄχουμε πλέον καταχτητή.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Δροσάτη ξυπνᾶ ἡ αὐγούλα
ἡ νύχτα σκορπίζει θολή.
Ἄς τρέξουμε τώρα, μικρούλα,
ἐκεῖ ποὺ ἡ δουλεὰ μᾶς καλεῖ.

Ρεφραίν:
Μικρούλα, ξύπνα, φάνηκε
ἥλιος λαμπρός.
Ἡ ἀπέραντη πατρίδα μας
τραβάει ἐμπρός.

Μικρούλα, ἡ μεγάλη μας χώρα
καλεῖ στὴ δουλειά, στὴ χαρά.
Ἐμπρὸς κι ἂς ἀνοίξουμε τώρα
τῆς ζωῆς μας πλατιὰ τὰ φτερά.

Ρεφραίν:
Ἡ νιότη στρατός μας προσμένει,
δὲν εἴμαστε πιὰ μοναχοί.
Ὅλοι εἴμαστε τώρα δεμένοι
μιὰν ἔχουμε μόνο ψυχή.

Ρεφραίν:
Ἐμπρὸς καὶ ξεκίνησε ἡ νιότη
καὶ φλάμπουρο νίκης βαστᾶ.
Ἡ νιότη στὴ φάμπρικα πρώτη,
στὴ ζωὴ εἶναι πάντα μπροστά.

Ρεφραίν:
Μικρούλα ἡ μεγάλη μας χώρα
τοῦ κόσμου εἶναι φάρος λαμπρὸς
τραβᾶ δυνατή, πρωτοπόρα.
Μικρούλα, μαζί της ἐμπρός!
Ρεφραίν:

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ

Εἴμαστε ἀετόπουλα
μὲ λεύτερη καρδιά,
χαρούμενα Ἑλληνόπουλα
καὶ τοῦ λαοῦ παιδιά.

Στὸν ἀγώνα
θεριέψαμε κι ἐμεῖς,
γενήκαμε τῆς λευτεριᾶς
φρουροὶ καὶ τῆς τιμῆς.

Μικρὸς ἀντάρτικος στρατός,
στὸ πλάϊ τοῦ ΕΛΑΣ
περνάει καὶ λέει καμαρωτός:
ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς.

Ἀπὸ μιὰ φλόγα ἱερὴ
βοηθᾶμε τὸν ἀγώνα,
μὲ τὴ μικρή μας δύναμη,
βαδίζουμε μπροστά.

Ὤ, Ἑλλάδα
πατρίδα μας γλυκειά!
Γιὰ σένα θὰ πεθάνουμε
καὶ γιὰ τὴν λευτεριά.*

---

* Πρωτοτραγουδήθηκε στὸ Καρπενήσι τὸ 1944.

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΚΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἦρθε ἡ ὥρα κι ἡ γυναίκα
στὸν ἀγώνα νὰ ριχτεῖ
νὰ παλαίψει ἀντρειωμένα
τίποτα νὰ μὴ σκεφτεῖ

Οὔτε μάνα, οὔτε σπίτι,
οὔτε ἄντρα καὶ παιδιά.
Ἕνας θάναι ὁ σκοπός της:
Θάνατος ἢ λευτεριά!

Νὰ ψηφίζει σὰν τὸν ἄντρα
τὴ σαπίλα νὰ χτυπᾶ
μὲ τὰ χέρια της νὰ σπάζει
χέρια μπράτσα τὰ δεσμά.

ΠΑΝΤΑ ΕΠΟΝ ΕΜΠΡΟΣ

Μέσ' ἀπ' τὴ θυσία, ἀπὸ τὸν ἀγώνα
βγήκαμε ἐπονίτες θρυλικοί,
ἔφηβοι τοῦ νέου Μαραθώνα
νέου εἰκοσιένα σταυραετοί.

Ρεφραὶν:

Πάντα ΕΠΟΝ ἐμπρός! Τὸ σύνθημά σου
—Μόρφωση, Χαρά, Πολιτισμὸς—
κάνε τὸ τραγοῦδι πάλαιμά σου
πέτα, ὅλο ψηλὰ καὶ πρὸς τὸ φῶς.

Ρίξε τὰ παλιά σου, Ἑλλάδα, κάστρα,
εἴμαστε κοντά σου τώρα ἐμεῖς
κι ὅπως ταίρι - ταίρι πᾶνε τἄστρα
πᾶμε γιὰ τὰ νιάτα ὅλης τῆς γῆς.

Ρεφραὶν:

Μ' ὅπλα κι ἀξίνες καὶ βιβλία,
στόλισμα ἀκριβὸ τὴ λεβεντιά,
γιὰ τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία
παίρνουμε τὴ στράτα τὴν πλατιά.

Ρεφραὶν:

Φλάμπουρο τὴν ἅμιλλα κρατᾶμε
κι ἔχουμε τὸν ἥλιο ὁδηγητή,
χτίζουμε μαζὶ καὶ τραγουδᾶμε
μιὰ Πατρίδα δίκαια, ἀληθινή.

Ρεφραὶν:

ΕΜΠΡΟΣ ΕΠΟΝΙΤΕΣ

'Εμπρὸς ἐπονῖτες ἀδέλφια καὶ πάλι
πᾶμε καὶ γοργὰ προβάλλει ἡ αὐγὴ
νὰ δείξουμε πρέπει μ' ἀτέλειωτη πάλη
πὼς θέλουμε μεῖς ἐλεύτερη ζωή.

Τὰ νιάτα μας νάτα! Χρυσὰ κι ἀνθισμένα
βαδίζουμε μπρὸς μὲ βῆμα γοργὸ
κι ἂν εἶναι μὲ πίκρες καὶ μόχθους θρεμένα
τὸ γέλιο σκορποῦν τριγύρω τ' ἁγνό.

Πρωτοπόροι στὸν ἀγώνα μὲ τῆς νιότης τὸν παλμὸ
καὶ τὸν τόνο στὶς γιορτές μας δίνουμε τὸ χαρωπὸ
καταχτᾶμε τὴ ζωή μας διώχνοντας τὸν φασισμὸ
πρώτη φάλαγγα ἡ δική μας
στῆς προόδου τὸ στρατό.

ΤΗΣ ΝΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΤΗ ΣΤΡΑΤΑ

Τῆς νιᾶς γενιᾶς ἀνοίγουμε τὴ στράτα
ἀνοίγουμ' ἕνα δρόμο φωτεινὸ
νὰ περάσουν τ' ἀνθισμένα νιάτα
Νὰ βροῦν χαρά, ζωή, πολιτισμό.

Εἴμαστ' ὁρκισμένα ὅλα τὰ παιδιὰ
Γιὰ ν' ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴ λευτεριὰ
Καὶ θ' ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴ λευτεριὰ
Γιατ' εἴμαστε ὁρκισμένα ὅλα τὰ παιδιά.

Ζήτω, Ζήτω ὁ Λαϊκὸς Στρατὸς
Ζήτω, Ζήτω ὁ Ἄρης Ἀρχηγὸς
Ζήτω, Ζήτω ὁ Ἄρης Ἀρχηγὸς
Ζήτω ὁ Λαϊκὸς Στρατός.

ΣΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΒΡΟΝΤΑΕΙ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

Στοὺς κάμπους βροντάει τὸ κανόνι
καὶ στὰ βουνὰ κεραυνοὶ
Τ' ἀντάρτικο κύμα φουντώνει
Νέα ζωὴ προχωρεῖ.

Ἕλληνες ἀκολουθεῖστε
Τῶν ἀνταρτῶν τὴ φωνὴ
Τί ὠφελεῖστε νὰ ζεῖτε
Μὲς στὴ σκλαβιὰ τὴ πικρή;

Πάψτε νὰ προσκυνᾶτε
τοῦ φασισμοῦ τὴ σκλαβιὰ
Ἕλληνες ἐπαναστάτες
Διῶξτε αὐτὰ τὰ σκυλιά.

Στοὺς κάμπους βροντάει τὸ κανόνι
καὶ στὰ βουνὰ κεραυνοί.
Τρίζουν, γκρεμίζονται θρόνοι
Νέα ζωὴ προχωρεῖ.

Ὅποιος θελήσει νὰ φάει
Τίμιο ψωμὶ γιὰ νὰ ζεῖ
Ἂς μᾶς σταθεῖ εἰς τὸ πλάϊ
Ν' ἀγωνιστοῦμε μαζί.

Η ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προχωρεῖς σὲ σωροὺς ἐρειπίων
καὶ σὲ μαύρης σκλαβιᾶς σκοτεινιὰ
καὶ δαμάστρα νὰ γίνεις θηρίων
ξεπετιέσαι Ἑλλήνων γενιά.

Καὶ ψυχῶν πανοπλίες μοιράζεις
στὰ πιστὰ τῆς Ἑλλάδας παιδιὰ
καὶ πανέτοιμη τότε ἁρπάζεις
ὅπλα κάθε λογῆς μὲ καρδιά.

Καὶ τὰ δίνεις στοὺς ἄξιους γιούς σου
καὶ προβαίνεις καὶ κόσμο χαλᾶς
καὶ μὲ λύσσα χτυπᾶς τοὺς ἐχθρούς σου
μὲ τὸ νέο στρατὸ τοῦ ΕΛΑΣ.

Γειὰ χαρά σου λεβέντρα γενιά μας
γειὰ χαρά σου στρατὲ τοῦ ΕΛΑΣ
φῶς νὰ φέρετε στὴ σκοτεινιά μας
ἀπὸ σᾶς περιμένει ἡ Ἑλλάς.

Λευτεριᾶς νὰ ἁρπάζετε δάδα
νὰ φωτίσει τὴν μαύρη μας γῆ
καὶ μιᾶς νέας ζωῆς στὴν Ἑλλάδα
ν' ἀναβλύσει καθάρια πηγή.

Τότες δάφνης κλωνάρια θ' ἁπλώσει
τιμημένη ἀπὸ σᾶς ἡ Ἑλλὰς
καὶ τὸν ἄθλο σας θὰ στεφανώσει
δοξασμένα παιδιὰ τοῦ ΕΛΑΣ.

ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Ὁ φασισμὸς δουλώνει τὴν πατρίδα
τὴν ὑποβάλλει σὲ ξεφτελισμούς,
σὲ καταδίκες καὶ σὲ ἐκτελέσεις
σὲ πεῖνα, γύμνια καὶ κατατρεγμούς.

Ρεφραίν:

Μὲ θάρρος ἐμπρὸς στὸν ἀγώνα
βαδίστε γιὰ τὴ λευτεριὰ
χτυπᾶτε, συντρίψτε καὶ δόστε
στὸ σκλάβο λαὸ λευτεριά.

Τ' ἀντάρτικό μας κίνημα φουντώνει
πάν' στὶς ἑλληνικὲς βουνοκορφὲς
κι ὁ τίμιος ἀγώνας μας ἁπλώνει
ἐλπίδες λευτεριᾶς δίνει πολλές.

Ρεφραίν

ΓΙΑ ΣΕ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΛΛΑΔΑ

Γιὰ σὲ πατρίδα μας Ἑλλάδα
ζώσαμε τ' ἅρματα ξανά,
τὴ λευτεριά μας γιὰ νὰ βροῦμε
πήραμε κάμπους καὶ βουνά.

Αὐτὰ ποὺ ἔγραφε ὁ Ρήγας
ἕναν καιρὸ παληὸ καιρὸ
οἱ Παρτιζάνοι στὰ Μπαλκάνια
τὸ κάναν ἔργο ζωντανό.

Θὰ φκιάσουμε μιὰ κοινωνία
ὅλοι οἱ λαοὶ νὰ ἑνωθοῦν
μίση παλιὰ καὶ ἄλλες ἔχθρες
παντοτεινὰ θὰ ξεχαστοῦν.

Σ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ ἀγώνα
ἔχουμε σύμμαχους γεροὺς,
σὲ θάλασσα, στεριὰ κι ἀέρα
τοὺς δημοκρατικοὺς λαούς.

ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ—ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ἑλλάδα μας, Ἑλλάδα μας
ὣς πότε σκλάβα θάσαι;
Τὸ μαῦρον ὕπνο τῆς σκλαβιᾶς, Ἑλλάδα μας
ὣς πότε θὰ κοιμᾶσαι;

Ξετίναξε πιὰ τὸ ζυγὸ
τὶς ἁλυσίδες σπάστε
καὶ μὲ λεβέντες τοῦ ΕΛΑΣ, Ἑλλάδα μας
κανένα μὴ φοβᾶσαι.

Σὰν δουλευτάδες τοῦ χεριοῦ
καὶ τοῦ μυαλοῦ ἐργάτες,
θὰ σὲ σηκώνουμε ψηλά, Ἑλλάδα μας
μὲ τὶς δικές μας πλάτες.

Δουλειά, χαρὰ καὶ μόρφωση
νὰ τὸ ἰδανικό μας!
καὶ θέλουμε στὸν τόπο μας, Ἑλλάδα μας
Ἀφέντη τὸ λαό μας.

ΖΗΤΩ ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ

Μεῖς οἱ ἥρωες ἀντάρτες
τιμημένοι ξακουστοὶ
τοὺς φασίστες πολεμᾶμε
ὅλοι μας μὲ μιὰ ὁρμή.

Ρεφραίν:

Ζήτω οἱ ἥρωες ἀντάρτες
τοῦ λαοῦ ἐμεῖς παιδιὰ
ἀπὸ μᾶς θὰ περιμένει
ὁ λαὸς ἐλευτεριά.

Ὅταν μπαίνουμε στὶς πόλεις
μὲς στοὺς κάμπους, τὰ χωριὰ
τότε ὁ λαός μας νιώθει
τί θὰ πεῖ ἐλευτεριά.

Ρεφραίν

ΟΙ ΑΛΥΣΕΣ

'Εμπρὸς παιδιά' τὶς ἅλυσες ποὺ ζώνουν τὸ λαό μας
μὲ μιὰ ὁρμὴ νὰ σπάσουμε χτυπώντας τὸν ἐχθρό μας.
Τρίζουν οἱ ἅλυσες βαριὰ καὶ τὰ δεσμὰ ραγίζουν
καὶ οἱ ψυχές μας χείμαρροι μιὰ νέα 'Ιδέα χτίζουν.
Ὤ, νά, σιμώνει ἡ χαραυγή, γιὰ δὲς πῶς ἀνατέλλει,
διαλώντας μαῦρα σύννεφα στὰ πέρατα τὰ στέλλει.
'Εμπρός, ἐμπρὸς γιὰ τὸ λαό, καὶ γιὰ τὰ δίκαιά του
ν' ἀγωνιστοῦμε μὲ ψυχὴ γιὰ τὴν ἐλευτεριά του.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΧΗ

'Αντάρτες στὸ δρόμο περνᾶνε
γοργὸ τραγουδώντας σκοπὸ
καὶ ὅπλα στοὺς ὤμους κρατᾶνε
μαχαίρια κρεμοῦν στὸ πλευρό.

Γυρίζουνε μέσ' ἀπ' τὶς μάχες
ποὺ δώσανε μὲ τὸν ἐχτρὸ
συντρίφτηκε πέρα στὶς ράχες
τὸ τέρας τὸ φασιστικό.

'Αδέρφια ἐμπρὸς σηκωθεῖτε
ἐμπρὸς ἔφτασε ὁ καιρὸς
μὲ ὅπλα στὶς μάχες ριχτεῖτε
νὰ διώξουμε πιὰ τὸν ἐχτρό.

Καινούργια ἡμέρα χαράζει
μὲ ἥλιο λαμπρὸ φωτεινὸ
μιὰ νέα ζωὴ ξαναρχίζει
σὲ νέο σκοπὸ καὶ ρυθμό.

ΕΜΠΡΟΣ ΑΝΤΑΡΤΕΡΓΑΤΕΣ

Ἐμπρὸς ἀνταρτεργάτες, ἀγρότες στὴ γραμμὴ
γιὰ μιὰ καινούργια, λεύτερη ἀνθρώπινη ζωή.

Ρεφραίν:

Ε! γιά, ἄντε γιά, ἐμπρὸς παιδιὰ
γιὰ τὴ νέα, τὴ νέα μας γενιὰ
Ἕν! δυό! χτυπᾶτε τὸν ἐχτρὸ
ποὺ ρουφάει τὸ αἷμα ἀπ' τὸ λαό.

Ἀπὸ μακρυὰ βουΐζουν τ' ἀντάρτη τὰ φτερὰ
καὶ ἔντρομοι οἱ Οὖνοι φεύγουν μακρυά.

Ρεφραὶν

Ὁ Ρούσβελτ, Τσῶρτσιλ, Στάλιν σύμμαχοι στὸ λαὸ
ἀλύπητα χτυπᾶνε τὸν δήμιο φασισμό.

Ρεφραὶν

Ὁ ἦχος πολυβόλου ἀκούγεται μακριὰ
κι' ὁ Ἄρης στρατηλάτης μᾶς φέρνει λευτεριά.
Ρεφραὶν

ΜΟΝΟΔΕΝΤΡΙ

'Αητὸς στὸν ἥλιο πέταξε μ' ὁλόχρυσες φτεροῦγες,
ἀπάνω ἀπ' τὸν Ταΰγετο κι ἀπάνω ἀπὸ τὴν Μάνη,
τ' ἀποβραδὶς ἐκούρνιασε στὸ δόλιο Μονοδέντρι,
ἐκεῖ ποὺ πέσαν οἱ ἑκατὸν δέκα ὀκτὼ λεβέντες.
Βάγια σούρνει στὴ μύτη του κι ἀστέρια στὰ φτερά του
φωνὲς καὶ χαιρετίσματα σούρνει στ' ἀκρόνυχά του.
— Πάψτε μάνες τὰ κλάματα τί σείστη ὁ κάτω κόσμος
τί πέφτουν τ' ἄνθια τῶν δεντριῶν, σκίζονται τὰ λιθάρια,
τί ἀπάνω στὸν Ταΰγετο, εἶν' κι ἄλλα παλληκάρια.

Τρεῖς περδικοῦλες κάθονται σὲ μοναχὸ κλαράκι.
"Εχουν λυπητερὴ λαλιά, πικρὸ τὸ μοιρολόϊ
τι' εἶν' τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε στὸ μαῦρο Μονοδέντρι;
Γιατὶ εἶναι λιάστρα τὰ κορμιὰ καὶ θάλασσα τὸ αἷμα;
Μετροῦν κουφάρια στὴ σειρά, μὰ μετρημὸ δὲν ἔχουν.
Κι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ αἵματα ψιλὴ φωνοῦλα βγαίνει:
— Προδότες μᾶς παράδοσαν στῶν Γερμανῶν τὰ χέρια!

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1944

Πέσε στὰ γόνατα, προσκύνα τὸ πανάγιο χῶμα,
μὲ τὴν ψυχὴ κατάκορφα στὸν οὐρανὸ ὑψωμένη
ὅπως καὶ νἆσαι, ὅθε καὶ νἆσαι κι ὅ,τι νἆσαι.
Πιότερο, ἂν εἶσαι τοῦ λαοῦ ξωμάχος, χερομάχος
φτωχόπαιδο, ποὺ ἀρώτητα σ' ἔβαλαν νὰ καρφώνεις
τὸν ἀδερφό σου ἀντίκρυ σου, μιὰ μάνα ἐσὺ κι ἐκεῖνος...
'Ετούτ' ἡ μάντρ' ἀγνάντια σου τὸ Σύνορο τοῦ Κόσμου,
σ' αὐτὴν ἀπάνω βρόντηξεν ὁ Διγενὴς τὸ Χάρο.
Εἴτανε πρώτη τοῦ Μαγιοῦ, φῶς ὅλα μέσα κι ἔξω,
(ἔξω λουλούδια καὶ πουλιὰ καὶ μέσα ἡ καλωσύνη)
ποὺ ἀράδιασε πὰ στὸ σοβὰ πισθάγκωνα δεμένους,
καὶ θέρισε μὲ μπαταριὲς ὀχτρὸς ἑλληνομάχος.
Ὄχι ἕναν, ὄχι δυὸ καὶ τρεῖς, διακόσια παλληκάρια!
Δὲν ἤρθαν μελλοθάνατοι μὲ κλάμμα καὶ λαχτάρα,
μον' ἤρθανε μελλογάμπροι μὲ χορὸ καὶ τραγούδι.
Καὶ πρῶτος ἄρχος τοῦ χοροῦ, δυὸ μπόγια πάνου ἀπ' ὅλους
κι ἀπὸ τὸ Χάρο τρεῖς φορὲς πιὸ πάνου ὁ Ναπολέος.
Κι εἶν' ἀπὸ τότες Μάης ἐδῶ, φῶς ὅλα μέσα κι ἔξω...
Κόλλα τ' ἀφτὶ καὶ τὴν καρδιὰ στὸ ματωμένο χῶμα.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ «ΜΠΑ·Υ·ΡΟΝ»

῏Ω, γιὰ χαρά! Σπουδάζουσα γενιά, γενιά,
ποὺ ρίχτηκες στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ λευτεριά.
Βουνὰ καὶ λόγγοι καὶ τῆς 'Αθήνας ὅλοι οἱ δρόμοι,
ἀντιλαλοῦν: «Λόρδος Μπάϋρον», «Λόχος Ε.Α.Α.Σ -
(Ε.Π.Ο.Ν.

Φλογάτα νιάτα σπουδαστῶν, ὀμπρός, ὀμπρός,
στὸ πέρασμά σας γονατίζει ὁ κάθε ἐχθρός.
Τοῦ φασισμοῦ εἶστε σεῖς φοβέρα,
σὰν ἀκουστεῖ μέσ' στὸν ἀγέρα:
«Λόρδος Μπάϋρον», λόχος τῶν Σπουδαστῶν.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

*Συντρίβουμε πιὰ τῶν ἁλύσων τὰ δεσμὰ
καὶ γιγάντια προβάλει ἡ νικήτρα λευτεριά,*

*Μὲ τ' ὅπλο στὸ χέρι ὁ ἐργάτης
αἰώνια τὸ δίκιο ἀποχτᾶ
Στοὺς μαύρους φασίστες, προδότες, βαριὰ
τώρα ἂς πέσει τοῦ ἐργάτη ἀτσαλένια ἡ γροθιά.*

*Σὲ φάμπρικες, μίνες, λιμάνια
σὲ θάλασσες, κάμπους, βουνά,
παντοῦ βρυχηθμός, καταιγίδα ξεσπᾶ
τῶν τυράννων ἡ ὕστερη ὥρα χτυπᾶ.*

*Παντοῦ ὁ λαὸς τῶν Ἑλλήνων
σὲ ὕστερη μάχη νικᾶ
καινούργια ἱστορία θριάμβων γεννᾶ
ὁ στρατὸς τοῦ λαοῦ στὰ ψηλά μας βουνά.*

*Μιὰ νέα ζωὴ ξεπροβάλλει
χαρούμενο ἀγέρι φυσᾶ
ροδίζει στὸν κόσμο χαρούμενη αὐγὴ
καὶ τραγοῦδι τῆς νίκης παντοῦ ἀντηχεῖ.*

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΔΣΕ

Βροντάει ὁ Ὄλυμπος καὶ πάλι
στὴ Γκιώνα πέφτουν κεραυνοὶ
Σειοῦνται στεριὲς καὶ τὰ πελάη
ὅπλων ἀκούγεται κλαγγή.

Νέο ἀντάρτικο γεννιέται
ν' ἀγωνιστεῖ γιὰ λευτεριὰ
καὶ τοὺς φασίστες ἐκδικιέται
ὅπου τοὺς βρεῖ μὲ ἀντριά.

Ὁ ὅρκος μένει πάντα ἕνας
ποὺ ἔχει δόσει ὁ ΕΛΑΣ
ν' ἀγωνιστεῖ σκληρὰ ὁ καθένας
γιὰ νὰ λευτερωθεῖ ἡ Ἑλλάς.

Ἐμπρὸς ΕΛΑΣ γιὰ τὴν Ἑλλάδα
ἐμπρὸς ἀκόμα μιὰ φορὰ
κράτα τῆς Λευτεριᾶς τὴ δάδα
στὰ δυό σου χέρια τὰ γερά.

ΜΑΣ ΠΗΡΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μᾶς πῆραν τὴν Ἀθήνα
μόνο γιὰ ἕνα μῆνα.
Τοῦ Σκόμπυ τὰ κανόνια
γκρεμίσαν τὰ Κουπόνια.
Μᾶς πῆραν τὸ Παγκράτι
μὰ θὰ τοὺς βγεῖ τὸ μάτι.
Βροχὴ σφαῖρες στοῦ Γκύζη
μὰ μεῖς στὸ μετερίζι.
Κι ἡ τελευταία ἐλπίδα
τὸ ὁδόφραγμα πατρίδα.
Μᾶς πῆραν τὰ καΐκια
οἱ Ἄγγλοι τὰ καθίκια.
Μᾶς πήρανε τὸ Βόλο
τοὺς κόψαμε τὸν κ....
Μᾶς ἦρθαν οἱ τσολιάδες
μαζὶ κι' οἱ μπουραντάδες.
Τρέξτε καπετανέοι
ἀπ' τὰ βουνὰ γενναῖοι
Ὁ Ε.Λ.Α.Σ. τοὺς περιμένει
καὶ πίσω τοὺς τὴ φέρνει.
Οἱ Ἐγγλέζοι θὰ νικήσουν
ὅταν οἱ Μαῦροι ἀσπρίσουν.

ΓΙΟΥΠΙ — ΓΙΑ

Τὰ κορίτσια ποὖχαν πρῶτα Γερμανοὺς
τώρα ἔχουν 'Εγγλεζάκια
μὲ κοντὰ παντελονάκια
κι' ἀπὸ πίσω ἕνα σύνταγμα 'Ινδούς.

Τίνος εἶναι βρὲ γυναῖκα τὰ παιδιὰ
τὄνα μοῦ φωνάζει γὲς
τἄλλο μοῦ φωνάζει γιὰ
τὸ τρίτο γιαχαμπὶ γιαχαγιά.

Τὄνα εἶναι Γερμανοῦ ναζισταρᾶ
τἄλλο 'Ιταλοῦ φασισταρᾶ
καὶ τὸ τρίτο εἶναι τὸ δικό μας
γαμῶ τὸ κερατό μας ἀγάπη μου γλυκειά.

'Εμεῖς τὸν θέλουμε παιδιὰ τὸν βασιλιᾶ
νὰ τὸν πᾶμε στὸ παλάτι νὰ πουλάει Ριζοσπάστη
κι' ὅτι ἄλλο τὸν διατάξει ἡ ἐργατιά.

Στὴν 'Ελλάδα δὲν περνάει ὁ φασισμὸς
μὲ ἀγῶνα, μὲ θυσία, θἄχουμε λαοκρατία
καὶ κυρίαρχος θὰ εἶναι ὁ λαός.

"Ας τὸ μάθουνε οἱ σύμμαχοί μας,
"Αγγλοι, Γάλλοι κι' 'Αμερικάνοι
πὼς ὁ ΕΛΑΣ ποτὲ δὲ θὰ πεθάνει
καὶ τὸ ΚΑΠΑ - ΚΑΠΑ θὰ καθοδηγεῖ.

ΤΗΣ ΕΛ - ΝΤΑΜΠΑ

Θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία — ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία.
Κάποια μέρα τοῦ πολέμου — δὲν τὸ πίστευα ποτέ μου,
Οἱ 'Εγγλέζοι μᾶς κυκλώσαν — μὲ τὰ τὰνκς καὶ μᾶς τσα-
(κώσαν

Μᾶς ἐπῆραν τὰ ρολόγια — μὲ τὸ ξύλο, μὲ τὰ λόγια,
στ' αὐτοκίνητα μᾶς βάλαν — καὶ τὴν πίστη μᾶς ἐβγάλαν
στὸ Γουδὶ καὶ στὸ Χασάνι — κι ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸ λιμάνι
μᾶς ἐβάλαν στὸ βαπόρι — καὶ γιὰ τὸ Πὸρτ Σάϊτ πλώρη,
μᾶς ἐφέραν στὴν 'Ελ Ντάμπα — καὶ στὴν πλάτη μας μιὰ
(στάμπα.

Μᾶς ἐδίναν τὴ βδομάδα — δυὸ κουτάλια μαρμελάδα
μᾶς ἐδίναν στὴ δεκάδα — ἕνα σῦκο τὴ βδομάδα
μᾶς ἐδίναν καὶ φυστίκια — ποὔτανε γιὰ τὰ κατσίκια
μᾶς ἐδίναν καὶ μιὰ στάλα — συμπεπυκνωμένο γάλα
δὲν ξεχνοῦσαν οἱ 'Εγγλέζοι — τὸ ἑλληνικὸ τραπέζι
καὶ μᾶς δίναν τακτικὰ καὶ μπιζέλια ἀρακά.

Δὲν τὸ θέλουμε τὸ γάλα — οὔτε καὶ τὴν μαρμελάδα,
μόνο θέλουμε νὰ πᾶμε — πίσω στὴ γλυκειὰ 'Ελλάδα
πίσω σὰν γυρίσουμε — ΕΑΜ θὲ νὰ ψηφίσουμε
Ζήτω ὁ Λαϊκὸς Στρατὸς — Ζήτω καὶ τὸ Κου - Κου - Ε.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΚΥΖΗ

Στίς φυλακές δεκαοχτώ χιλιάδες
άντιφασίστες κρατοῦνται στά δεσμά
ὅλοι μαζί πατέρες καί μανάδες
νά λευτερώσουν τά ἔνδοξα παιδιά.

'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη σ' ὅλη τήν 'Ελλάδα
ἄς ἀκουστεῖ ἡ δίκαιη φωνή,
ἄς τό βροντήξει τῆς Λευτεριᾶς καμπάνα
κι ἄς τό φωνάξει τό θρυλικό χωνί

Θέλει ὁ Λαός νά δώσουν ἀμνηστεία
σ' ἀγωνιστές μ' ἀτρόμητη καρδιά
πού πολεμήσαν γιά τήν ἐλευτερία
μέσα στίς πόλεις κι ἀπάνω στά βουνά.

Γιά νά χτιστεῖ καινούργια ἡ πατρίδα
ἀπ' τά συντρίμμια κι ἀπ' τό χαλασμό
πρέπει νά σπάσει ἡ μαύρη ἁλυσίδα
νά θανατώσουμε τό Νέο φασισμό.

ΜΑΛΛΙΑ ΣΓΟΥΡΑ

Μαῦρα μαλλιά, μαλλιὰ κοράκου χρῶμα
τ' ἀνέμιζε ὁ ἀγέρας στὰ ζερβὰ
σᾶς ἀγαποῦσα πάντοτε καὶ τώρα
κι ἡ δόλια μου ἡ καρδιὰ στενάζει καὶ πονᾶ.

Ἦταν καιρὸς πού ἔβγαινες στὴ στράτα
τὴ σκούφια φόραγες λεβέντικα στραβὰ
καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ πάνω στοὺς ὤμους
τ' ἀνέμιζε ὁ ἀγέρας στὰ ζερβά.

Θαρθοῦν καιροί, καιροὶ εὐτυχισμένοι
σκλάβοι δὲν θἆναι τότε οἱ λαοί,
θὰ ζοῦμε τότε πιὰ ἀδερφωμένοι
σὲ μιὰν ἐλεύθερη μαρξιστικὴ ζωή.

Ἄη - Στράτη, ἄη - Στράτη δὲν φοβᾶμαι
εἶναι κι αὐτὴ μιὰ ἑλληνικὴ γωνιὰ
τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά μας κι ἂν ἀσπρίσαν
δὲν μᾶς τρομάζει ἡ βαρυχειμωνιά.

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΤΑ ΛΑΓΚΑΔΙΑ

Ἀπ' τοὺς κάμπους τὰ λαγκάδια
κατεβαίνουν τὰ παιδιὰ
μὲ ὑψωμένα τὰ δρεπάνια
χαιρετοῦν τὴν ἐργατιά.

Ἀπ' τὶς πόλεις οἱ ἐργάτες
μὲ ὑψωμένα τὰ σφυριὰ
χαιρετοῦνε τοὺς ἀγρότες
μὲ χαρούμενη καρδιά.

Εἶναι ἀπέραντος ὁ κάμπος
καὶ τὰ χέρια λιγοστὰ
ἂς δουλέψουν καὶ οἱ ἀφεντάδες
μὲ τὰ χέρια τὰ ἁπαλά.
Ἂς δουλέψουν καὶ οἱ κυράδες
ποὺ φοροῦν μεταξωτά.

Κάτω οἱ τύραννοι τοῦ Κόσμου
κάτω οἱ κλέφτες τῆς δουλειᾶς
Ζήτω οἱ ἐργάτες - Ζήτω οἱ ἀγρότες
Ζήτω οἱ κόποι τῆς ἐργατιᾶς.

Ὦ ἐργάτη τιμημένε
ποὺ δουλεύεις στὴ σκλαβιὰ
ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ ποῦμε
Ζήτω, Ζήτω, λευτεριά.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ

Κι ὅταν περάσει καὶ τούτ' ἡ μπόρα
χιλιάδες δῶρα θὰ βγάζ' ἡ γῆ
καὶ τὸν ἀγρότη τὸν βλέπει ἡ νιότη
σὰν μιὰ αἰώνια τῆς πατρίδας πηγή.

Καὶ ὁ ἥλιος θὲ νὰ λάμψει
σὰν μεγάλος ἀδελφὸς
θὰ γιορτάσουν ὅλ' οἱ κάμποι
μεσ' τὰ πλούτη, μέσ' τὸ φῶς.

Σίδερα θἆναι τ' ἀγρότη τὰ χέρια
μὲ τρακτέρια ποὺ θὰ ὁδηγοῦν
κι ὅπου 'ναι βράχια θὰ βγαίνουν στάχυα
καὶ τὰ ποτάμια μ' ὁρμὴ θὰ κυλοῦν.

ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ ΝΟΙΩΣΕ

Στὴ στράτα ἀργοδιαβαίνει τῆς ἀργατιᾶς τὸ πλῆθος.
Φαρμάκι 'χει στὰ χείλη, κομμένη τὴν ὁρμή,
κι ὁ πόνος ποὺ συντρίβει τ' ἀράθυμό του στῆθος
θεριεύει τὸ κορμί.

Ποῦ πάει συμμαζωμένο τὸ ἔλεος νὰ γυρέψει;
Ποιὸς ἄρχοντας θ' ἀκούσει, ποιὰ πόρτα θ' ἀνοιχτεῖ;
Μὲ τ' ἄπραγα τὰ λόγια τί πάει νὰ ζητιανέψει,
νὰ γείρει νὰ κλαυτεῖ;

Τὸ τέρας τῆς ἀνάγκης ποὺ τὴ ζωή του θλίβει,
νεκρώνει τὴν ἀγάπη, μαραίνει τ' ἀγαθά,
θὰ πάψει νὰ τραντάζει τὸ μαῦρο του καλύβι,
τὸ Χάρο νὰ βοηθᾶ;

Ὦ, συνοδιὰ θλιμένη, τοῦ δίκιου τὸν ἀγώνα
σὰ θέλεις νὰ κερδίσεις, μὴ σκύβεις καὶ δειλιᾶς.
Καὶ πῶς θὰ διαφεντέψεις μὲ λυγισμένο γόνα
τὴ μοίρα τῆς δουλειᾶς;

Τὴ δύναμή σου νοιῶσε κι ὕψωσου πρὸς τὸν ἥλιο,
τὴ πάναγνή σου ράτσα, τὴ σιδερένια ὑγειά,
θεοὺς νὰ τὰ λατρέψεις. Τοῦ κόσμου τὸ βασίλειο
ζωντάνεψε, ραγιά.

Τὸ πεῖσμα τοῦ δυνάστη, ποὺ τὴ χαρὰ μολεύει,
τὰ λούλουδα σκοτώνει, στερεύει τὴν πηγή,
θὰ τὸ συντρίψει, μάθε, τὸ χέρι ποὺ δουλεύει
κι ἀναμετρᾶ τὴ γῆ.

ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΙ

Χρυσή, καινούργια αὐγὴ γλυκοχαράζει
ἡ νύχτα τῆς Σκλαβιᾶς ἔφυγε πιά.
Τ' ἄγριο θηριὸ στὰ πόδια μας σπαράζει
τοὺς Σκλάβους κράζει τώρα ἡ Λεφτεριά!
'Ανάσταση γλυκειὰ ποὺ ἀντιφεγγίζει
σ' ὅλο τὸν κόσμο φέρνοντας χαρά,
ἐλπίδες μὲς στὰ στήθια μας σκορπίζει
Ζήτω τὸ Δίκιο! Ζήτω ἡ 'Εργατιά!
Στὸ δρόμο μας κανεὶς δὲ θὰ σκοντάψει.
'Ο τρόμος δὲ μᾶς σκιάζει τὴν καρδιά.
Οἱ φλόγες τῶν καρδιῶν ἔχουν ἀνάψει.
Δὲ σβύνεται τοῦ Δίκιου ἡ πυρκαγιά.
'Εμπρός! Οἱ Δοῦλοι τώρα ἀναστημένοι
σηκώθηκαν μ' ἀτρόμητη καρδιά.
'Η Νίκη εἶναι δική μας. Μᾶς προσμένει.
Ζήτω τὸ Δίκιο. Ζήτω ἡ 'Εργατιά.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΠΟΔΝ

Μὲ μιὰ πίστη κι ἐλπίδα
ἀπὸ κάθε τοῦ κόσμου γωνιά,
κι ἂν χτυποῦν οἱ ἐχθροί μας,
τὴν εἰρήνη φρουροῦμε γερά.
«Τῆς φιλίας τὸ χέρι
δόστε σ' ὅλα τὰ μέρη»,
νιοὶ τραγουδοῦνε
κι ὅλο σκορποῦνε χαρά, ζωὴ στὴ γῆ.

Ρεφραίν:

Τῆς εἰρήνης τὶ τραγούδι ἀντηχεῖ
ἀντηχεῖ, ἀντηχεῖ,
καὶ κανένας νὰ τὸ πνίξει δὲ μπορεῖ,
δὲ μπορεῖ, δὲ μπορεῖ.
Στ' ἄκρια τῆς γῆς,
στέλνει μήνυμα μιᾶς νέας ζωῆς
καὶ κανένας νὰ τὸ πνίξει δὲ μπορεῖ,
δὲ μπορεῖ, δὲ μπορεῖ.

Δὲν ξεχνοῦμε τ' ἀδέλφια
ποὺ σὲ πάλη χαθῆκαν σκληρὴ
κι εἶναι τ' ἄλικο αἷμα
τοῦ δεσμοῦ μας σφραγίδα ἱερή.
Ὅποιος πλάϊ μας βαδίζει
στέρια τ' ἀποφασίζει
πῶς θὰ παλαίψει
νὰ βασιλέψει χαρά, ζωὴ στὴ γῆ.

Ρεφραίν.

ΣΤΟΝ ΚΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟ

Στὸν Κάτου Κόσμο τραγουδᾶνε πάντα καὶ χορεύουν
κι ἂν κάπου ἀνάκουστος καημὸς θολώνει τὴ λαλιά τους
δὲν εἶναι ποὺ τὴ Μάνα τους τὴ μαύρη ἀναναγιοῦνται
παρὰ ποὺ τοὺς προδῶσαν ἀπορρίμματα δικά μας.
Πέσαν αὐτοὶ γιὰ τὸ λαό, νίκησαν οἱ προδότες
ποὺ τώρα ἐδῶ κατάχρυσοι περνοῦν καὶ καταριοῦνται.
Σιχαίνεσαι τοὺς ζωντανούς; Μὴν κλαῖς τοὺς πεθαμένους.
'Απ' τὰ ἱερά τους κόκκαλα, πρώτη τοῦ Μάη καὶ πάλι
θὰ ξεπηδήσει ὁ Καθαρμὸς κι ἡ Λευτεριὰ τ' 'Ανθρώπου...
Κι εἶναι χιλιάδες στὴν 'Ελλάδα ὅμοιοι Πανάγιοι Τάφοι.

Ο ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

1. Τὸν ξέρουνε τὰ ἐλάτια, τὰ πλατάνια
ἴδιος μ' αὐτὰ περήφανος, στητὸς
ἀχοῦν ἀπ' τὴ φωνή του τὰ ρουμάνια
— Μπρὸς γιὰ τὴ Νίκη, γιὰ τὸ Κόμμα, ἐμπρός.

Ρεφραίν
Ὁ Μπελογιάννης Ζεῖ μέσ' στὶς καρδιές μας
Ὁ Μπελογιάννης Ζεῖ πά' στὶς κορφὲς
Ὁ Μπελογιάννης Ζεῖ κι εἶναι κοντά μας
στῶν τραγουδιῶν τὶς λεύτερες στροφές.

2. Ζεῖ σ' ὅλους τους καιρούς, σ' ὅλους τοὺς τόπους
τὸ κάθε σπίτι — σπίτι του δικὸ
Ζεῖ ὁ Μπελογιάννης, Ζεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους
ποὺ χτίζουν ἕναν κόσμο εἰρηνικό.

Ρεφραίν

3. Καὶ στὸ τραπέζι τῆς χαρᾶς τῆς πρώτης,
στὴ Νίκη, στῆς εἰρήνης τὴ γιορτή,
Μπελογιάννης θἆν' πανηγυριώτης
μὲ κόκκινο γαρούφαλο στ' ἀφτί.

Ρεφραίν
Ἕνα γαρούφαλο ἄλικο, δικό μας
ἀπ' τὴ δικιά μας ἄνοιξη δροσιὰ
πανώριο, ματωμένο κι ἀκριβό μας
ἀπ' τὴν τρανὴ τῆς Γῆς λαοπλασιά.

Ρεφραίν:
Ὁ Μπελογιάννης Ζεῖ. Ἄσβεστη δάδα.
Ὁ Μπελογιάννης Ζεῖ μέσ' στὶς κορφὲς
— Στὸν κόσμο Εἰρήνη, Εἰρήνη στὴν Ἑλλάδα
στὸ μήνυμα του ἐμπρὸς ἀγωνιστές.

ΕΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ

1. Ἐπέσατε θύματα ἀδέρφια ἐσεῖς
σὲ ἄνιση πάλη κι ἀγώνα.
Ζωή, λευτεριὰ καὶ τιμὴ τοῦ λαοῦ
γυρεύοντας βρήκατε μνῆμα.

2. Συχνὰ σὲ ὑγρὲς σκοτεινὲς φυλακὲς
πικρὲς ἐπεράσατε μέρες.
Καὶ μ' ἕνα τοῦ δήμιου νεῦμα εὐθὺς
σᾶς φέραν μπροστὰ στὴν κρεμάλα.

3. Γλεντοῦν οἱ τυράννοι καὶ μὲς στὸ πιοτὸ
τὴ λήθη γυρεύουν νὰ βροῦνε.
Μὰ οἱ μέρες τους ὅμως μετρήθηκαν πιὰ
καὶ τέλος φριχτὸ τοὺς προσμένει.

4. Θεριεύει ὁ γίγαντας τώρα λαὸς
καὶ σπάει δεσμὰ κι ἀλυσίδες.
Αἰώνια ἡ μνήμη σὲ σᾶς ἀδερφοὶ
στὸν τίμιο ποὺ πέσατε ἀγώνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ «Τραγούδια τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀντίστασης» δεύτερη ἔκδοση, στοιχειοθετήθηκαν καὶ τυπώθηκαν στὰ τυπογραφεῖα Βέρας Κορίδη καὶ Σία, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1975, μὲ τὴν ἐπιμέλεια τῶν ἐκδόσεων «Ἰωλκός», Ἱπποκράτους 65. Τηλ. 618.684.